

Sygn. akt II DO 40/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w przedmiocie zażalenia Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych od postanowienia Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 16 czerwca 2021 r. o sygn. akt I DI 28/21 o uznaniu się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.– T. L.

po rozpoznaniu na posiedzeniu 15 marca 2022 r. w Izbie Dyscyplinarnej oświadczenia SSN Pawła Antoniego Zuberta z 15 lutego 2022 r.

na podstawie art. 42 §1 k.p.k. w zw. z art. 41 §1 k.p.k. oraz art. 42 §3 zd. 3 k.p.k. w zw. z art. 128 p.u.s.p.

postanowił:

1. wyłączyć SSN Pawła Antoniego Zuberta od rozpoznania sprawy o sygn. II DO 40/21;
2. zarządzenie SSN Pawła Antoniego Zuberta z 9 marca 2022 r. uznać za bezskuteczne.

UZASADNIENIE

Pismem z 31 maja 2021 r., o sygn. PK XIV Ds. [...] Prokuratura Krajowa Wydział Spraw Wewnętrznych, wniosła o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.- T. L. Zarządzeniem z 9 lipca 2021 r.

Postanowieniem z 16 czerwca 2021 r., w sprawie o sygn. I DI 28/21 Sąd Najwyższy orzekający w Izbie Dyscyplinarnej uznał się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej T. L. – sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. i sprawę przekazał do rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła Prokuratura Krajowa.

Zażalenie zostało zarejestrowane następnie pod sygn. II DO 40/21 a Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzeniem z 30 czerwca 2021 r. wyznaczył do rozpoznania zażalenia SSN Jana Majchrowskiego. Następnie na skutek zrzeczenia się urzędu SSN Jana Majchrowskiego Prezes zarządzeniem z 20 grudnia 2021 r. zmienił swoje zarządzenie w ten sposób, że wyznaczył do rozpoznania wskazanego zażalenia SSN Pawła Antoniego Zuberta.

15 lutego 2022 r. SSN Paweł Antoni Zubert złożył do akt oświadczenie o następującej treści:

„W związku z wydaniem w dniu 20 grudnia 2021 roku przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzenia w przedmiocie wyznaczenia jednoosobowego składu orzekającego (w którym jestem sprawozdawcą i przewodniczącym w miejsce Jana Majchrowskiego, który zrzekł się urzędu) do rozpoznania zażalenia prokuratora z Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej na postanowienie Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2021 roku, sygn. I DI 28/21, wydane w sprawie o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej T. L. - sędzi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. uważam, że w niniejszej sprawie zachodzą przeszkody procesowe uniemożliwiające jej rozpoznanie.

Wskazane wyżej przeszkody procesowe wynikają z obowiązującego postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 14 lipca 2021 roku, wydanego w sprawie o sygn. C – 204/21.

Niezależnie od krytycznej oceny tego orzeczenia i przedstawionej w nim argumentacji, na jego podstawie Rzeczpospolita Polska została zobowiązana między innymi do zawieszenia stosowania przepisu art. 27 § 1 pkt 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym, zgodnie z którym Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego jest właściwa do orzekania w pierwszej i drugiej instancji w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie sędziów do odpowiedzialności karnej. Sprawa o sygnaturze II DO 40/21 jest bez wątpienia sprawą dotyczącą wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Ponadto również w złożonym zażaleniu prokurator powołuje się na treść powołanego wyżej przepisu art. 27 § 1 pkt 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym.

Tym samym, stosując się do wskazanego wyżej postanowienia Wiceprezes TSUE z 14 lipca 2021 roku, orzekanie w drugiej instancji przez Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej w sprawie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi T. L., jest w mojej ocenie niemożliwe.

Przedstawionej oceny nie zmienia, wydany już po ogłoszeniu postanowienia Wiceprezes TSUE, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lipca 2021 roku, sygn. P 7/20, albowiem zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie powodują utraty mocy obowiązującej orzeczeń sądowych wydanych uprzednio na podstawie przepisu lub przepisów uznanych następnie za sprzeczne z Konstytucją, a jedynie stanowią podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Tożsame stanowisko w zakresie skutków wyroków Trybunału Konstytucyjnego zostało zaprezentowane w piśmiennictwie (por. w szczególności Z. Czeszejko- Sochacki, Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego: pojęcie, klasyfikacja i skutki prawne, Państwo i Prawo 2000, nr 12, s. 20, 29; M. Ziółkowski, Skutki czasowe wyroków Trybunału Konstytucyjnego (w świetle orzecznictwa SN i TK), EPS 2012, nr 4, s. 12).

Ponieważ wskazane wyżej postanowienie Wiceprezes TSUE z 14 lipca 2021 roku, sygn. C – 204/21, nie zostało uchylone, w dalszym ciągu zachowuje moc

obowiązującą, stanowiąc w mojej ocenie przeszkodę do rozpoznania sprawy o sygn. II DO 40/21.

Niniejsze oświadczenie sporządzono, celem załączenia do akt sprawy o sygn. II DO 40/21, albowiem skład orzekający wyznaczony w zarządzeniu z dn. 20 grudnia 2021 r. jest składem jednoosobowym. Nie stanowi ono – zgodnie z moją intencją – oświadczenia o okolicznościach stanowiących podstawę wyłączenia sędziego w oparciu o art. 41 § 1 k.p.k.”

Zarządzeniem z 17 lutego 2022 r. Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej powołując się m.in. na treść przepisu art. 42 §4 k.p.k. wyznaczył skład orzekający do rozpoznania wyżej wymienionego oświadczenia

Zarządzeniem z 8 marca 2022 r. w oparciu o przepis art. 120 §1 k.p.k. w zw. z art. 119 §1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy - Prawa o ustroju sądów powszechnych przewodniczący składu orzekającego zwrócił się do SSN Pawła Antoniego Zuberta o uzupełnienie w terminie 7 dni braku formalnego załączonego do akt oświadczenia z 16 lutego 2022 r - celem wskazania podstawy prawnej złożonego oświadczenia z 19 stycznia 2022 r. oraz jego doprecyzowanie poprzez wskazanie czego domaga się SSN Paweł Antoni Zubert w związku z tak złożonym oświadczeniem. Jednocześnie zarządził przesłanie m.in. oświadczeń SSN Pawła Antoniego Zuberta uczestnikom postępowania.

Z kolei zarządzeniem z 9 marca 2022 r. SSN Paweł Antoni Zubert zarządzenie z 8 marca 2022 r. pozostawił bez dalszego biegu. Nadto polecił sekretariatowi aby ten zwrócił akta przewodniczącemu składu orzekającemu wyznaczonemu do rozpoznania określonego zakresu sprawy. Z urzędu stwierdza się, że przewodniczący składu orzekającego nie polecił przedstawienia akt SSN Pawłowi Antoniemu Zubertowi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że przywołane zarządzenie z 9 marca 2022 r. SSN Pawła Antoniego Zuberta z uwagi na wyłączenie go od orzekania w sprawie i kierując się treścią art. 42 §3 zd. 3 k.p.k., z którego wynika, że „Z chwilą wyłączenia sędziego czynności procesowe dokonane z jego udziałem po złożeniu wniosku stają się bezskuteczne” – Sąd Najwyższy uznał go za bezskuteczne.

Tak na marginesie należy stwierdzić, że sędzia w stosunku, do którego toczy się postępowanie w oparciu o art. 42 §4 k.p.k. nie ma uprawnień do wydawania zarządzeń władczych wywołujących skutki procesowe i jednocześnie stanowiące w takim rozumieniu czynność procesową w stosunku do czynności podejmowanych przez przewodniczącego składu wyznaczonego do rozpoznania jego oświadczenia. W polskiej procedurze karnej nie przewidziano bowiem możliwości wzajemnego oddziaływania zarządzeń przewodniczących składu sądu z jednej strony wyznaczonych do rozpoznania sprawy w przedmiocie głównym a z drugiej wyznaczonych do rozpoznania sprawy incydentalnej - jak w tym przypadku w oparciu o treść art. 42 §4 k.p.k. w tej samej sprawie.

Przyjęcie innej wykładni obowiązujących przepisów – prowadziłoby to do destrukcyjnego sposobu rozpoznawania spraw, w których jeden sędzia uznawałby za bezskuteczne zarządzenia drugiego.

Jedynym wyjątkiem ogólnej zasady, o której mowa wyżej jest właśnie przepis art. 42 §3 zd. 3 k.p.k.

Tym niemniej należy uznać, że pomimo, że co do skutków zarządzenie SSN Pawła Antoniego Zuberta z mocy prawa musi być uznane za bezskuteczne ale biorąc pod uwagę treść przepisu art. 118 §1 k.p.k. uznano go jako wypełnienie obowiązku wynikającego z treści zarządzenia z 8 marca 2022 r. Inna interpretacja tak wydanego zarządzenia byłaby nieuprawniona biorąc pod uwagę pozycję sędziego i jego wiedzę potrzebną do pełnienia tej funkcji, który musiał sobie zdawać sprawę z ewentualnych skutków swojego zarządzenia wynikających z treści art. 42 §3 zd. 3 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do treści oświadczenia z 15 lutego 2022 r. to w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że złożone oświadczenie ma charakter nietypowy, nieznany do tej pory praktyce orzeczniczej sądów i wyjaśnienie jego charakteru poprzez żądanie podstawy prawnej złożonego oświadczenia i czego jego autor się domaga z tak złożonym oświadczeniem – skoro składa je sędzia Sądu Najwyższego – wydawało się żądaniem rozsądnym z uwagi właśnie na jego nietypowość i z uwagi na poziom wiedzy prawnej samego sędziego, który powinien w takich wypadkach podać podstawę prawną składanego przez siebie oświadczenia i czego w związku z nim żąda. Składając przedmiotowe oświadczenie SSN Paweł Antoni Zubert bowiem wyraził określony pogląd prawny i jednocześnie oświadczenie to polecił załączyć do akt postępowania - czego wynikiem było wyznaczenie składu orzekającego przez Prezesa Sądu Najwyższego. Oświadczenie załączone do akt wywoływać mogło ten skutek procesowy, że w przypadku braku rozstrzygnięcia jego charakteru prawnego, uczestnicy mogli się spodziewać, że ich sprawa w ogóle nie zostanie rozpoznana albo co najmniej nie zostanie rozpoznana w rozsądnym terminie. Brak jest bowiem przepisu prawa, który zezwala sędziemu na składanie oświadczeń, których skutkiem jest stwierdzenie braku możliwości orzekania a co za tym idzie powstrzymania się sędziego od orzekania w sprawie, w której na podstawie obowiązującego prawa został wyznaczony do składu orzekającego.

Jedyną więc możliwością prawną zwolnienia sędziego od orzekania są okoliczności wymienione w art. 40 k.p.k. i 41 k.p.k.

Przechodząc do dalszych rozważań w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że jedną z podstawowych zasad demokratycznego państwa prawnego jest prawo dostępu obywateli do sądu, w celu umożliwienia im obrony ich interesów przed niezawisłym organem, kierującym się wyłącznie obowiązującym w państwie prawem. Obowiązek ten winien realizować sąd, w składzie, którego są sędziowie, którym przydzielono do rozpoznania sprawy. W ten sposób państwo realizuje powinność zapewnienia określonych ustrojowych i procesowych regulacji prawnych oraz ich przestrzeganie, a także stwarza to odpowiednie zabezpieczenia

instytucjonalne niezbędne do rozpoznania i rozstrzygnięcia danej sprawy w postępowaniu odpowiadającym standardom określonym w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W ten sposób realizowane jest prawo jednostki, którego treścią jest uprawnienie do żądania ochrony prawnej.

Obowiązek sędziego do podejmowania czynności orzeczniczych daje nie tylko gwarancję uruchomienia postępowania sądowego, ale również gwarancje ustrojowo-organizacyjne dotyczące sądu, tj. właściwość, niezależność, niezawisłość i bezstronność.

Prawo do sądu jest właściwie realizowane tylko wówczas, gdy sprawa jest rozpoznawana przez sędziego, który w ramach swojej działalności orzeczniczej orzeka w składzie posiadającym wszystkie cechy określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Niezależność sądu i niezawisłość sędziego stanowią więc gwarancje bezstronności.

Okoliczność, czy sąd odpowiada wymaganiu bezstronności, zależy od postawy osób wykonujących władzę sądowniczą. Podmiotowe prawo jednostki do rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd należy więc łączyć z konstytucyjną zasadą niezawisłości sędziowskiej w takim aspekcie, że niezawisłość sędziowska stanowi gwarancję bezstronnego rozpoznania sprawy i rozstrzygnięcia o jej przedmiocie, a korelatem zasady niezawisłości jest obowiązek bezstronności sędziego.

Tym samym bezstronność jest jednym z elementów współtworzących niezawisłość sędziowską, a także niezależność sądów.

Niezawisłość więc sędziego łączy się ściśle z pojęciem bezstronności i dotyczy jednakowego dystansu do stron oraz ich odpowiednich interesów procesowych. Czynnikiem ten wymaga przestrzegania obiektywizmu przy rozpoznaniu sprawy i bezstronnego stosunku do stron, a tym samym braku wszelkiego interesu w rozstrzygnięciu sprawy, poza ścisłym stosowaniem przepisów prawa.

Urzeczywistnieniu zasady bezstronności przy rozpoznawaniu sprawy służy również przyznana sądom niezależność. Ten atrybut władzy sądowniczej należy rozpatrywać przez pryzmat jej pozycji w systemie organów państwa oraz przepisów Konstytucji RP, które stanowią o odrębności organizacyjnej sądownictwa oraz przepisów dotyczących niezawisłości sędziowskiej. Niezależność jest cechą, którą należy przypisywać sądom. Stanowi ona gwarancję prawidłowego wymiaru sprawiedliwości. Niezależność zapewnia sądom pełną samodzielność w zakresie rozpoznawania. Ta samodzielność rozumiana jest jako niezależność sądu od innych podmiotów, a w konsekwencji również ich bezstronność, wyrażająca się w relacji sądu ze stronami postępowania i w obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron.

Ocenę bezstronności sądu/sędziego należy przeprowadzać na każdym etapie postępowania sądowego. Służą do tego różne środki prawne, jak wyłączenie od udziału w sprawie określone w art. 40 § 1 i art. 41 § 1 k.p.k. oraz w art. 47a p.u.s.p. Ze środków tych może skorzystać strona, np. obwiniony, którego sprawa jest rozpoznawana przez sąd, inni uczestnicy postępowania na gruncie postępowania dyscyplinarnego, np. rzecznicy dyscyplinarni, a także sam sędzia lub sąd wyższej instancji.

Oceniając zasadność wątpliwości co do bezstronności sędziego, należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jego zachowanie. Oprócz powszechnie przyjmowanych jak powiązanie sędziego ze stronami sprawy, okoliczności świadczące o uzależnieniu sędziego od określonych podmiotów zewnętrznych, również te, które uzewnętrznia sędzia w procesie stosowania prawa mierzące do powstrzymania się od orzekania w danej kategorii spraw lub w danej sprawie przywołując chociażby pośrednio okoliczności, które mają wpływ na jego niezawisłość a co za tym idzie bezstronność.

Stosownie do art. 41 § 1 k.p.k. sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w określonej sprawie. Ze względu na pojemną treść,

przepis art. 41 § 1 k.p.k. znajduje zastosowanie nie tylko do wniosku strony kwestionującej bezstronność sędziego w konkretnej sprawie, ale do każdej sytuacji, w której zachodzi wątpliwość co do bezstronności sędziego rozpoznającego daną sprawę. Żądanie wyłączenia sędziego na podstawie wymienionego przepisu może jednak złożyć sędzia, któremu przydzielona została sprawa, jeżeli uważa, że zachodzą wątpliwości co do jego bezstronności.

Istotne w tym punkcie rozważań jest określenie charakteru prawnego złożonego oświadczenia SSN Pawła Antoniego Zuberta z 15 lutego 2022 r. Otóż zdaniem Sądu Najwyższego oświadczenie to po wnikliwej analizie jego treści, biorąc przy tym pod uwagę treść przepisu art. 118 §1 k.p.k. należy odkodować w ten sposób, że stanowi ono w istocie żądanie wyłączenia od rozpoznania sprawy.

Świadczą o takim rozumieniu złożonego oświadczenia następujące okoliczności. Otóż z jednej strony Sędzia powołuje się na treści postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 roku, sygn. C-204/21 R, z którego m.in. wynika, że „w świetle elementów wykładni sformułowanych w wyroku A.K. oraz w świetle wyroku z dnia 5 grudnia 2019 r. wydanego przez Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następstwie wyroku A.K., nie można *prima facie* wykluczyć, że Izba Dyscyplinarna nie odpowiada wymogowi niezawisłości sędziowskiej wynikającemu z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE (zob. podobnie postanowienie z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska, C-791/19R, EU:C:2020:277, pkt 77)”. Z drugiej strony wyraził on pogląd prawny, o niemożności orzekania w tej sprawie. Przypomnieć należy, że miał on do rozpoznania sprawę w przedmiocie zażalenia Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych na postanowienie Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 16 czerwca 2021 r. o sygn. akt I DI 28/21 dotyczącego uznania się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. – T. L.

Przedmiotem rozpoznania nie jest bowiem wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego – jak sugeruje to w oświadczeniu SSN Paweł Antoni Zubert.

Treść więc tego oświadczenia należy rozumieć jako odmowa orzekania w tej sprawie, z uwagi na okoliczności podniesione w cytowanym już postanowieniu Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 roku, pomimo krytycznej jego oceny samego sędziego. Krytyczna ocena postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma w zamiarze autora oświadczenia wywołać jedynie skutek negatywnego do niego nastawienia bez skutków procesowych, skutkiem procesowym natomiast miało być nie podejmowane czynności procesowych z uwagi m.in. na zarzut sformułowany w tym postanowieniu a dot. braku „niezawisłości”, który SSN Paweł Antoni Zubert uznał de facto jako zasadny, gdyż zignorował od strony prawnej skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2022 r. w sprawie P 7/20.

Przyjmując za uprawnioną powyższą wykładnię złożonego oświadczenia należy podzielić wątpliwości SSN Pawła Antoniego Zuberta co do jego niezawisłości a co za tym idzie jego bezstronności w rozpoznaniu zażalenia Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych na postanowienie Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 16 czerwca 2021 r. o sygn. akt I DI 28/21 dotyczącego uznania się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. – T. L..

Jak na wstępie wskazano przy ocenie bezstronności sędziego należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jego zachowanie i jaki ma on stosunek do konstytucyjnej zasady prawa do sądu z urzeczywistnieniem zasady równego traktowania uczestników postępowania.

Otóż SSN Paweł Antoni Zubert w różnych kategoriach spraw orzeka, bądź nie podejmuje czynności procesowych. Jedynym kryterium tak zróżnicowanej

oceny są cechy podmiotów będących uczestnikami postępowania. Sędzia nie może mieć przymiotu niezawisłości a co za tym idzie bezstronności w jednej kategorii spraw, a w drugiej – nie. Wyrażana jest w ten sposób pewnego rodzaju niekonsekwencja o określonych skutkach procesowych. W związku z powyższym należy uznać, że z uwagi na nierówne traktowanie uczestników postępowania z uwagi na ich pozycję ustrojową, w rozpoznawanych przez Sędziego sprawach oraz mając na względzie konstytucyjne prawo do sądu prowadzi do wniosku o rzeczywistym braku bezstronności sędziego. Bezstronności – jak to już zaznaczono – nierozzerwalnie związanej z niezawisłością wynikającą z treści art. 178 Konstytucji RP.

Powyższa ocena i przedstawione okoliczności przesądziły o uznaniu, że rzeczywiście istnieją wątpliwości co do niezawisłości SSN Pawła Antoniego Zuberta a co za tym idzie zachodzą wątpliwości co do jego bezstronności w rozumieniu przepisu art. 41 §1 k.p.k. w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym wyłączenie SSN Pawła Antoniego Zuberta od rozpoznania zażalenia Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych na postanowienie Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 16 czerwca 2021 r. o sygn. akt I DI 28/21 dotyczącego uznania się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. – T. L. – o czym orzeczono jak w pkt 1 części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

Niewątpliwie wydane przez SSN Pawła Antoniego Zuberta zarządzenie jest czynnością procesową uregulowaną w dziale IV k.p.k. pt. czynności procesowe. Szczegółowy tryb wydawania zarządzeń natomiast został określony w rozdziale 11 tego działu pt. orzeczenia, zarządzenia i polecenia. Przesądzającym o uznaniu zarządzenia z 9 marca 2022 r. jako czynności procesowej jest fakt, że wydał je (jak wynika z podpisu pod nim) sędzia sprawozdawca w przedmiocie głównym postępowania. Zarządzenie to w zamiarze sędziego przewodniczącego wyznaczonego do rozpoznania zażalenia Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw

Wewnętrznych na postanowienie Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 16 czerwca 2021 r. o sygn. akt I DI 28/21 dotyczącego uznania się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. – T. L.- było wywołanie określonych skutków procesowych.

Jednakże z uwagi na wyłączenie od rozpoznania w/w sprawy SSN Pawła Antoniego Zuberta i z uwagi na treść przepisu art. 42 §3 zd. 3 k.p.k. zarządzenie z 9 marca 2022 r. należy uznać za bezskuteczne – o czym postanowiono w pkt 2 części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

a.s.